

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila ve věci

žalobce Doc. JUDr. D. Z., Ph.D.
bytem X
zastoupený advokátem doc. JUDr. Mgr. Jan Brázdou, Ph.D. LL.M.,
sídlem Malá 43/6, 301 00 Plzeň

proti

žalovanému rektor Policejní akademie České republiky v Praze
sídlem Lhotecká 559/7
143 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí rektora Policejní akademie České republiky v Praze ze dne 28. 2. 2020, č. j. PA-1158-35/ČJ-2019

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

Odůvodnění

I. Předmět řízení

1. Rektor Policejní akademie ČR rozhodnutím ze dne 24. 9. 2015 č. j. PA-1556/ČJ-2015 podle § 28 odst. 3 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách (dále jen „zákon o vysokých školách“), odvolal žalobce z funkce děkana Fakulty bezpečnostně právní Policejní akademie ČR v Praze.
2. Městský soud v Praze žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl rozsudkem ze dne 10. 4. 2019, č. j. 6 A 187/2015 – 88. Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobce rozsudkem ze dne 26. 11. 2019, č. j. 1 As 210/2019-29 zrušil jak napadený rozsudek Městského soudu v Praze tak i rozhodnutí rektora ze dne 24. 9. 2015, č. j. PA - 1556/čj-2015 a věc vrátil rektorovi k dalšímu řízení.
3. Rektor Policejní akademie v Praze usnesením ze dne 28. 2. 2020, č. j. PA-1158-35 ČJ-2019 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“) v dalším řízení zastavil řízení o odvolání žalobce z funkce děkana Fakulty bezpečnostně právní Policejní akademie České republiky.

II. Napadené rozhodnutí

4. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pod bodem I. shrnul výše uvedený procesní vývoj věci. V bodě II. shrnul obsah korespondence mezi žalobcem a žalovaným (označeno jako vznesené požadavky účastníka řízení) a obdobně v bodě III. korespondenci mezi žalobcem a ministrem vnitra (označeno jako další procesní aktivita účastníka řízení), která následovala po rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2019, č. j. 1 As 210/2019-29.
5. V bodě IV. žalovaný uvedl, že shromáždil důkazní prostředky k otázce, jaké je současné služebně právní postavení žalobce ve vztahu k Policii České republiky a k České republice, tedy zda je jmenovaný stále ve služebním poměru příslušníka Policie ČR, a pokud ano, na jakém konkrétním služebním místě je ke dni právní moci rozsudku Nejvyššího správního soudu (tj. ke dni 26. 11. 2019) ustanoven a jaká byla jeho předchozí služebně právní historie. Rovněž uvedl, že aby mohl posoudit oprávněnost vznesených peněžních nároků účastníka řízení, objasnil důkazními prostředky, jaké byly výdělkové poměry jmenovaného před odvoláním z funkce děkana fakulty a po tomto odvolání. Potřebná dožádání pak žalovaný učinil k ministerstvu vnitra a k Institutu pro veřejnou správu Praha, neboť mu bylo známo, že žalobce byl služebně zařazen u ministerstva vnitra a poté působil jako ředitel Institutu.
6. Z rozhodnutí rektora Policejní akademie ze dne 16. 12. 2013, číslo PA-143-67/2013 žalovaný zjistil, že žalobce byl jmenován děkanem Fakulty bezpečnostně právní s účinností od 1. 1. 2014 na čtyřleté funkční období, tj. do 31. 12. 2017. Po rozhodnutí rektora o odvolání jmenovaného z funkce děkana podle zákona o vysokých školách vydal ministra vnitra dne 29. 10. 2015 rozhodnutí číslo 62/2015, kterým žalobce dne 31. 10. 2015 odvolal ze služebního místa „děkan Policejní akademie České republiky, Fakulta bezpečnostně právní“ a dnem 1. 11. 2015 ho zařadil do zálohy pro přechodně nezařazené.
7. Z rozhodnutí ministra vnitra ze dne 23. 11. 2015, číslo 64/2015 žalovaný zjistil, že žalobce byl dnem 22. 11. 2015 vyjmut ze zálohy pro přechodně nezařazené a dnem 23. 11. 2015 ustanoven na služební místo „vrchní rada, kancelář NMV pro řízení sekce soc., zdr.“ s místem služebního působení Praha a současně zařazen do 10. tarifní třídy, 8 tarifního

stupně. Z žádosti žalobce ze dne 11. 7. 2016, č. j. MV-97455-1/NZ-2016 vyplývá, že žalobce požádal ministra vnitra o propuštění ze služebního poměru příslušníka Policie ČR podle § 42 odst. 1 písm. m) zákona č. 321/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostního sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), a to v nejbližším možném termínu. Rozhodnutím ministra vnitra ze dne 12. 7. 2016, číslo 25/2016 byl žalobce propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky s tím, že služební poměr jmenovaného skončil dnem 14. 7. 2016.

8. Ze sdělení Institutu pro veřejnou správu Praha, č. j. INST-315672/2020 žalovanému vyplynulo, že žalobce byl ke dni 15. 7. 2016 jmenován do funkce jeho ředitele.
9. Žalovaný poté shrnul zjištěné výdělkové poměry žalobce při služebním zařazení u ministerstva vnitra. Nadto podotkl, že pracovní odměna udělená ministrem vnitra dne 29. 10. 2015 ve výši 35.000 Kč byla bez návrhu rektora či jiného odpovědného funkcionáře policejní akademie.
10. K věci samé žalovaný uvedl, že akademický pracovník státní policejní vysoké školy je osobou v pracovním poměru nebo ve služebním poměru příslušníka bezpečnostního sboru, jehož pracovní (služební) místo bylo obsazeno na základě výběrového řízení podle § 77 zákona o vysokých školách. Statut akademického pracovníka a taktéž vedoucího akademického pracovníka (vedoucího katedry, děkana aj.) je nerozlučně spjat s existencí pracovního poměru k vysoké škole nebo služebního poměru příslušníka bezpečnostního sboru. Platným skončením pracovního poměru, popř. pravomocným skončením služebního poměru zaniká dotyčnému současně i jeho statut akademického pracovníka, popř. vedoucího akademického pracovníka.
11. Žalovaný uvedl, že odvoláním žalobce z funkce děkana nedošlo ke skončení jeho služebního poměru, nýbrž toliko ke změně jeho služebního zařazení. Žalobce ke dni 14. 7. 2016 zcela dobrovolně skončil svůj služební poměr příslušníka bezpečnostního sboru. Dle zjištěných podkladů byla motivací žalobce ke skončení služebního poměru jeho vůle stát se ředitelem Institutu pro veřejnou správu Praha. Ke dni 15. 7. 2016 byl jmenován do funkce ředitele zmíněného Institutu pro veřejnou správu Praha, přičemž toto vedoucí místo je místem pracovním (podle zákoníku práce) a nemůže být obsazeno příslušníkem bezpečnostního sboru. Nejpozději dnem 14. 7. 2016 tak žalobce pozbyl statutu děkana Fakulty bezpečnostně právní PA ČR a akademického pracovníka PA ČR, neboť k uvedenému dni byl na vlastní žádost propuštěn ze služebního poměru příslušníka bezpečnostního sboru.
12. Žalovaný nepřisvědčil žalobci, že se právní mocí rozsudku Nejvyššího správního soudu stal opět děkanem nebo akademickým pracovníkem, anebo že by snad dokonce rozsudek Nejvyššího správního soudu měl žalobci založit nový pracovní poměr. Žalovaný uvedl, že rozsudkem Nejvyššího správního soudu došlo toliko ke zrušení rozhodnutí rektora ze dne 24. 9. 2015 o odvolání žalobce z funkce děkana a věc byla rektorovi vrácena k dalšímu řízení. Důsledkem vydaného rozsudku je tedy stav, kdy řízení o odvolání jmenovaného z funkce děkana fakulty je zahájeno, nikoli však dosud pravomocně ukončeno.
13. Vzhledem k tomu, že statut děkana fakulty a akademického pracovníka žalobci zanikl ke dni 14. 7. 2016, byl žalovaný toho názoru, že v řízení odpadl jeho důvod ve smyslu § 66 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a správnímu orgánu tak nezbyvá, než řízení usnesením zastavit.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

14. V další části napadeného usnesení poté žalovaný poměřil výdělkové poměry žalobce, pokud byl zařazen na ministerstvu vnitra a pokud by byl stále děkanem. Žalovaný dospěl k závěru, že souhrn vyplacených prostředků na ministerstvu vnitra byl vyšší, žádná škoda žalobci tedy nevznikla. Alespoň hypoteticky žalovaný poukázal na to, že podle jeho názoru by byly u žalobce v postavení děkana dány předpoklady k odejmutí osobního příplatku, nebyl by nejspíše kázeňsky odměňován, naopak by bylo přikročeno k řízení o kázeňském přestupku.

III. Žaloba a další vyjádření

15. Žalobce uvedl, že byl v době, kdy byl děkanem, příslušníkem Policie ČR a byl dle zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů ustanoven do 10. tarifní třídy ve funkci děkana Fakulty bezpečnostně právní Policejní akademie ČR. Když rektor odvolal žalobce z funkce děkana, neodvolal jej ze služebního místa a ani nemohl, protože v té době mu ministr vnitra ČR odebral pravomoci, které měl podle § 2 odst. 4 zákona o služebním poměru.
16. Následně sice žalobce ukončil služební poměr příslušníka Policie ČR. Toto učinil z toho důvodu, že neměl žádné pracovní místo, zpočátku byl zařazen v zálohách a vzhledem k tomu, že u Policie ČR nenašel žádné místo, které by odpovídalo jeho kvalifikaci a zkušenostem.
17. Žalobce nesouhlasí se stanoviskem žalovaného, že statut akademického pracovníka a taktéž vedoucího akademického pracovníka (vedoucího katedry, děkana, aj.) je nerozlučně spjat s existencí pracovního poměru k vysoké škole nebo služebního poměru příslušníka bezpečnostního sboru, že platným skončením služebního poměru, popř. pravomocným skončením služebního poměru zaniká dotyčnému současně i jeho statut akademického pracovníka, popř. vedoucího akademického pracovníka, a že odvoláním žalobce z funkce děkana bezpečnostně právní fakulty nedošlo ke skončení jeho služebního poměru, nýbrž toliko ke změně jeho služebního zařazení.
18. Žalobce dále nesouhlasí s tím, že v řízení odpadl důvod ve smyslu § 66 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“) a správnímu orgánu tak nezbylo nic jiného než řízení zastavit, tak jak je uvedeno ve výrokové části. Podle žalobce v žádném případě nebylo zjištěno porušení zásady litispendence, a to že by odpadl důvod, je pouze domněnka žalovaného.
19. V závěru žaloby pak žalobce shrnul procesní historii i osobní pohled na stav věci, z něhož lze vyrozumět celkové zklamání žalobce vůči postupu rektora. Z hlediska soudního řízení správního však městský soud v této části žaloby neshledal žádný žalobní bod.
20. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že původně rozhodl o odvolání žalobce z funkce děkana fakulty bezpečnostně právní Policejní akademie. Nejvyšší správní soud jeho rozhodnutí ze dne 24. 9. 2015 zrušil, celá věc se vrátila do stádia před vydáním tohoto rozhodnutí a právní následky tohoto rozhodnutí tak zanikly, tedy neplatilo, že žalobce byl z funkce děkana odvolán. Současně od tohoto okamžiku bylo na úvaze žalovaného, zda vydá nové rozhodnutí o odvolání žalobce, tentokrát již s náležitým odůvodněním, jak mu uložil Nejvyšší správní soud, anebo zda svůj názor změní a žalobce odvolávat nebude - v takovém případě bylo podle názoru žalovaného na místě řízení zastavit. Z žádného ustanovení zákona o vysokých školách však nevyplývá, že by v pravomoci žalovaného v této situaci bylo vydat rozhodnutí o ustanovení žalobce do funkce děkana s tím záměrem,

aby byly eliminovány účinky rozhodnutí o jeho odvolání. To nastalo již v důsledku rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2019.

21. Žalovaný další řízení usnesením zastavil, neboť dospěl na základě provedených důkazů k závěru, že žalobce již není možné odvolat z funkce děkana fakulty, protože děkanem fakulty ke dni vydání usnesení o zastavení řízení není a být ani nemůže, a to z důvodu, že byl v roce 2016 na vlastní žádost propuštěn ze služebního poměru. Žalovaný je názoru, že postavení akademického pracovníka je odvozeno od existujícího pracovního poměru k vysoké škole, popř. od existujícího služebního poměru příslušníka Policie ČR (v případě policejní vysoké školy). Jestliže akademický pracovník „civilista“ podá výpověď z pracovního poměru, přestává být uplynutím výpovědní doby zaměstnancem vysoké školy a akademickým pracovníkem ve smyslu § 70 odst. 1 zákona o vysokých školách. Jestliže akademický pracovník „policista“ požádá o propuštění ze služebního poměru, přestává být ke dni skončení jeho služebního poměru příslušníkem Policie České republiky a akademickým pracovníkem policejní vysoké školy ve smyslu § 70 odst. 1 a § 95 odst. 10 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách.
22. Podle žalovaného je poté zřejmé, že není možné fyzickou osobu odvolávat z vedoucí pozice, kterou dotýčný (již) nezastává a ani zastávat nemůže (není možné odvolávat z funkce děkana fakulty osobu, která není děkanem). Odpadl tak předmět (důvod) řízení, o kterém by mělo být v dalším řízení rozhodováno, a žalovanému nezbylo nic jiného než řízení usnesením zastavit.
23. Žalobce v replice uvedl, že žalovaný jej nezákonně odvolal z funkce děkana fakulty. Proto podal žalobu s tím, že požádal o předběžné opatření, aby do rozhodnutí soudu byl ponechán ve funkci děkana fakulty. Soud tomuto předběžnému opatření nevyhověl a řízení soudu trvalo několik let. Žalobce byl nucen si zajistit zaměstnání, které by odpovídalo jeho schopnostem a kvalifikaci. Protože takové zaměstnání mu na policejní akademii nabídnuto nebylo, musel požádat o změnu služebního místa a následně, když se mu naskytla možnost odpovídajícího zaměstnání, požádal o propuštění ze služebního poměru. Toto bylo pouze proto, že rektor policejní akademie jej nezákonně odvolal z funkce děkana fakulty. Pokud by rektor policejní akademie jednal v souladu se zákonem, nikdy by nedošlo k tomu, že by žalobce opustil policejní akademii a následně požádal o propuštění ze služebního poměru. Zde žalobce spatřuje příčinný vztah mezi jednáním žalovaného a následkem, který nastal, tedy, že žalobce přišel o místo děkana fakulty a musel si hledat zaměstnání. Žalovaný uvádí, že skončilo volební období žalobce ve funkci děkana fakulty, a tudíž není možné jej do funkce děkana vrátit. Žalobce k tomu uvádí, že pokud by nedošlo k nezákonnému rozhodnutí rektora policejní akademie, žalobce by se po skončení volebního období znovu ucházel o funkci děkana, neboť mu to umožňuje zákon o vysokých školách a podle výsledků, které při výkonu funkce měl, by s největší pravděpodobností hraničící s jistotou ve volbách uspěl a byl by děkanem fakulty ještě nyní. Tomuto bylo zabráněno nezákonným rozhodnutím rektora policejní akademie, který jej z funkce odvolal. Žalobce se snažil 5 let prokázat nezákonnost rektora policejní akademie, a když ve svém úsilí uspěl, bylo mu sděleno, že už se nedá nic dělat, jelikož je pozdě. Žalovaný žalobci nenabídl ani žádnou finanční kompenzaci, ani nenabídl úhradu nákladů řízení.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

24. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.).
25. O věci městský soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť ani jedna ze stran se k výzvě soudu, zda souhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání, nevyjádřila (jejich souhlas byl tedy presumován). Městský soud taktéž neshledal důvod pro nařízení jednání z důvodu dokazování – žalobcem navržené důkazy korespondencí mezi žalobcem a žalovaným a mezi žalobcem a ministrem vnitra městský soud pro předmět projednávané věci neshledal relevantní, neboť tyto podklady jsou součástí správního spisu, z něhož žalovaný vycházel a jehož postup je předmětem soudního přezkumu. Správním spisem se přitom dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 8/2008 - 117 ze dne 29. 1. 2009, č. 2383/2011 Sb. NSS). Skutkové okolnosti věci mezi stranami poté sporné nejsou, spornou je otázka právní.
26. Policejní akademie ČR v Praze je státní vysokou školou resp. policejní vysokou školou ve smyslu § 94 odst. 2 zákona o vysokých školách (srov. Přílohu 2 cit. zákona), přičemž pravidla pro jmenování a odvolání děkana platí stejná jako u veřejných vysokých škol (srov. § 95 odst. 1 zákona o vysokých školách).
27. Podle § 28 odst. 2 zákona o vysokých školách platí, že *„děkana jmenuje a odvolává na návrh akademického senátu fakulty rektor.“* Podle § 28 odst. 3 zákona o vysokých školách platí, že *„rektor může odvolat děkana z vlastního podnětu, a to pouze po předchozím vyjádření akademického senátu fakulty a se souhlasem akademického senátu veřejné vysoké školy v případě, kdy děkan závažným způsobem neplní své povinnosti nebo závažným způsobem poškozuje zájem vysoké školy nebo fakulty.“*
28. Skutkové okolnosti týkající se zasedání, přijímání usnesení a hlasování akademického senátu fakulty a akademického senátu vysoké školy, které předcházely rozhodnutí o odvolání žalobce z funkce děkana, shrnul ze správního spisu již městský soud v odst. 2 – 5 rozsudku ze dne 10. 4. 2019, č. j. 6 A 187/2015 – 88; pro stručnost na ně proto městský soud odkazuje. Pro nyní projednávanou věc je rozhodující, že akademický senát fakulty na svém zasedání dne 24. 9. 2015 přijal jednomyslně usnesení, ve kterém se ztotožnil s důvody uvedenými v usnesení akademického senátu vysoké školy a jednomyslně žádal rektora, aby žalobce odvolal z funkce děkana Fakulty bezpečnostně právní. Dále dne 24. 9. 2015 proběhlo zasedání akademického senátu vysoké školy jako mimořádné zasedání na návrh rektora. Na tomto zasedání rektor sdělil, že souhlasí s posouzením jednání děkana fakulty a že žádá akademický senát vysoké školy o stvrzení souhlasu s odvoláním žalobce z funkce děkana Fakulty bezpečnostně právní. V hlasování o žádosti rektora bylo deset členů senátu pro, žádný se nezdržel a žádný nebyl proti. Akademický senát vysoké školy tedy jednomyslně opětovně stvrdil souhlas s odvoláním žalobce z funkce děkana Fakulty bezpečnostně právní rektorem, a to z důvodu, že žalobce závažným způsobem poškozuje důležité zájmy Policejní akademie ČR.
29. Jak již bylo výše uvedeno, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 11. 2019, č. j. 1 As 210/2019 – 29, nakonec zrušil původní žalobou napadené rozhodnutí o odvolání žalobce z funkce děkana. Konstatoval, že žalovaný pod pojmem *„závažné poškozování zájmů vysoké školy“* spatřuje jednání stěžovatele, kterým poškozuje *„zájem na dobrém jménu vysoké školy“*

v očích studentů i širší veřejnosti, zájem na dodržování akademických svobod, zájem na stabilním vnitřním pracovním prostředí založeném na dobrých mezilidských vztazích, vzájemné úctě a respektu a zájem na tom, aby funkci děkana vykonávala pouze osoba, jejíž mravní vlastnosti poskytují záruku řádného výkonu této funkce“. Žalovaný tak v podstatě obecně vymezil, jakým způsobem tento neurčitý právní pojem vykládá. Ze samotného odůvodnění jeho rozhodnutí však podle názoru Nejvyššího správního soudu nebylo vůbec zřejmé, jakým konkrétním jednáním se měl žalobce poškození uvedených zájmů dopustit, neboť žalovaný pouze odkázal na případy jednání stěžovatele ve funkci děkana, kterými se zabývaly akademické senáty fakulty a Policejní akademie. Podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze připustit, aby rektor pouze v obecné rovině konstatoval naplnění důvodů pro odvolání děkana a odkázal na usnesení akademických senátů, aniž by se sám konkrétními případy jednání děkana zabýval, ověřil si jejich pravdivost a v rozhodnutí vysvětlil, proč dosahují takové intenzity závažnosti, že je lze podřadit pod pojem „*poškození zájmu vysoké školy závažným způsobem*“. Pokud taková úvaha v rozhodnutí absentuje, je nutno jej považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

30. Po vrácení věci rektorovi nastal tedy stav, jako by žalobce rozhodnutím žalovaného odvolán z funkce děkana nebyl. Současně však byl také žalovanému stále adresován souhlas akademického senátu vysoké školy s odvoláním žalobce z funkce děkana Fakulty bezpečnostně právní. Funkční období žalobce jako děkana by přitom skončilo nejpozději dne 31. 12. 2017 a od 1. 1. 2018 by musela být tato funkce obsazena znovu. To, jestli by ji získal znovu žalobce, je navíc podle názoru městského soudu jen otázka spekulace, neboť žalobce byl na popud akademických senátů fakulty a VŠ rektorem odvolán 2 roky před vypršením funkčního období. Nelze tedy automaticky dovozovat, že by se žalobce při výběru kandidátů na funkční období od roku 2018 nacházel (z hlediska síly své kandidatury) ve stejném postavení, jako byl při výběru na funkční období 1. 1. 2014 – 31. 12. 2017. Mezi stranami je rovněž nesporné, že žalobce na funkci děkana po svém odvolání znovu již nikdy nekandidoval. Za této situace v roce 2019 bylo tedy na žalovaném, aby v dalším řízení věc znovu posoudil a hodnotil.
31. Městský soud v Praze se ztotožnil s postupem žalovaného, který se jako výchozí otázkou zabýval tím, v jakém vztahu k policii či k České republice vlastně žalobce v tuto dobu byl.
32. Zákon o vysokých školách obecná pravidla pro výběrová řízení na místo děkana neobsahuje. Stanovuje však, že místo akademického pracovníka (k vymezení, kdo je akademickým pracovníkem, srov. § 70 odst. 1 zákona o vysokých školách) je podle ustanovení § 95 odst. 10 zákona o vysoké škole obecně možné obsadit jak civilními osobami, tak příslušníky policie – v takovém případě podle citovaného ustanovení poté platí, že *„jsou-li místa akademických pracovníků vojenských vysokých škol obsazována vojáky v činné službě a policejních vysokých škol příslušníky Policie České republiky a dalších bezpečnostních sborů ve služebním poměru, vztahuje se na ně § 77 obdobně. Jejich služební poměr se přitom nemění.“* Citované ustanovení § 77 zákona o vysokých školách odkazuje na to, že místa akademických pracovníků se obsazují na základě výběrového řízení.
33. Právě ustanovení § 95 odst. 10 zákona o vysokých školách je pak podle názoru městského soudu třeba užít analogicky rovněž na situaci, kdy do funkce děkana byla jmenována osoba ve služebním poměru příslušníka bezpečnostního sboru. Podle názoru městského soudu se proto pouze tím, že je taková osoba jmenovaná děkanem, skutečně nic nezmění na jeho služebním poměru.

34. Mezi stranami je nicméně nesporné, že žalobce byl do funkce děkana vybrán a následně od 1. 1. 2014 na čtyřleté období jmenován jako příslušník bezpečnostního sboru a v této souvislosti byl nově služebně zařazen – žalobce byl ustanoven a jmenován do služební hodnosti vrchní rada Policejní akademie České republiky, přičemž takto bylo postupováno vůbec poprvé, neboť doposud nebyla funkce děkana takto obsazena – dříve ji obsadil zaměstnanec (k tomu srov. rozhodnutí rektora policejní akademie ze dne 16. 12. 2013, č. j. PA-143-67/2013, které je součástí správního spisu). Žalobce tedy funkci děkana vykonával jednak na základě jmenování rektora, ovšem současně za služebního zařazení k policejní akademii. Tím spíše proto nebyla mezi žalobcem a vysokou školou sjednána pracovní smlouva či dohoda (manažerská smlouva), která by blíže upravovala podmínky výkonu této funkce.
35. Městský soud se poté ztotožnil se žalovaným, že bytí žalobce z funkce děkana odvolán, samotné existence a trvání služebního poměru žalobce se odvolání z této funkce nedotklo. Jeho služební poměr trval dál, bytí žalobce byl v návaznosti na to rozhodnutím ministra vnitra opět jinak služebně zařazen (nejprve do zálohy a po 22 dnech byl zařazen k ministerstvu vnitra). Jinými slovy, služební zařazení žalobce se v průběhu služebního poměru měnilo tak, jak žalobce obsadil či musel uvolnit konkrétní služební místo. Úměrně tomu by proto poté, co Nejvyšší správní soud zrušil odvolání žalobce z funkce děkana, nepochybně doznalo opětovné změny i služební zařazení žalobce.
36. V projednávané věci však žalobce sám na vlastní žádost k 14. 7. 2016 služební poměr vůči České republice (tj. před tímto procesním vyústěním) ukončil. Žalobce proto v době zrušení odvolání z funkce jednak již nedisponoval žádným služebním vztahem vůči České republice, jenž by mohl být v návaznosti na výsledek předchozího řízení změněn na odpovídající služební zařazení a jak již bylo výše uvedeno, žalobce se následně po svém odvolání ani o funkci děkana sám neucházel.
37. Byť z lidského hlediska městský soud situaci žalobce chápe, nezbyvá mu, než konstatovat, že žalobce nakonec zcela dobrovolně službu v policejním sboru opustil, aby se věnoval jinému povolání a později zjevně funkci děkana vykonávat již nechtěl. I když žalobce v tuto dobu jistě nemohl předvídat procesní úspěch věci (žalobce byl odvolán z funkce děkana dne 24. 9. 2015, žalobu proti odvolání podal dne 30. 9. 2015, ze služebního poměru byl na vlastní žádost propuštěn ke dni 14. 7. 2016), musel být každopádně srozuměn s tím, že pokud odejde ze služebního poměru, nebude moci již následně těžit z nároků, které mu tento služební poměr zakládal. Žalobce mohl podle názoru městského soudu předvídat, že jako logický důsledek žádosti o propuštění ze služebního poměru nastane situace, kdy se nebude moci vrátit zpět do funkce děkana policejní vysoké školy už jen právě proto, že pozbyl služebního poměru, tj. jedné z podmínek, za nichž byl do funkce děkana jmenován a ustanoven. Toho, že osud samotného služebního poměru je na jmenování do funkce děkana nezávislý, si žalobce přitom vědom být mohl. Žalobce si mohl být také vědom toho, že původní funkční období žalobce jako děkana již uplynulo a bylo již překonáno volbou stávajícího děkana.
38. Podle názoru městského soudu mělo být žalobci ze všech těchto důvodů zřejmé, že po případném procesním úspěchu ve věci (odvolání z funkce děkana) jeho služební poměr nebude moci být zpětně obnoven a nebude možné ani obnovení původního funkčního období žalobce, které mezi tím již uplynulo. Jinými slovy, žalobce se nyní nemůže již domáhat restaurování stavu, pokud pro něj částečně svým vlastním jednáním pozbyl právní oporu a tento stav i částečně pominul uplynutím času. Nelze se tedy ztotožnit

s názorem žalobce, že po zrušení odvolání z funkce děkana se měl stát znovu děkanem za podmínek, které tu byly v době jeho odvolání.

39. Skutečnost, že žalobce pozbyl uvolněním ze služebního poměru možnost vrátit se do totožného postavení jako před odvoláním z funkce, však nemění nic na tom, že žalobce byl od svého odvolání do propuštění ze služebního poměru odvolán na základě nepřezkoumatelného, a proto ze strany Nejvyššího správního soudu zrušeného, rozhodnutí. Jiná věc jsou tedy nároky, jež by za toto období mohly svědčit žalobci cestou odškodnění podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.
40. Pro osud projednávané věci je nicméně podstatné, že o odvolání žalobce z pozice děkana žalovaný skutečně již znovu rozhodnout nemohl, neboť z vlastní vůle žalobce pominuly podmínky, za nichž byl žalobce jmenován a vykonával funkci děkana. Správně proto žalovaný zastavil řízení o odvolání žalobce z funkce děkana pro odpadnutí předmětu řízení podle § 66 odst. 2 správního řádu.

VI. Závěr a náklady řízení

41. Městský soud se z výše uvedených důvodů neztotožnil se žádnou žalobní námitkou, žaloba je tedy nedůvodná a městský soud ji proto zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
42. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. února 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.